

Της ΗΛΙΑΝΑΣ ΜΑΓΡΑ

Μπροστά από τα κάγκελα της συναγωγής Μπεθ Σαλώμ, οι πάγκοι ήταν γεμάτοι με λευκά ρεσό – «1.200», λέει στην «Κ» η Ρόζα Ρούσσου, ένα από τα μέλη της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών που άνοιξε τα φτιλάκια των κεριών, «όσοι οι νεκροί που γνωρίζουμε μέχρι στιγμής στο Ισραήλ».

Στις 6 χθες το απόγευμα (12.10.2023) η Συναγωγή, το όνομα της οποίας στα εβραϊκά σημαίνει «Οίκος της Ειρήνης», ήταν ήδη κατάμεστη από κόσμο που ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση της κοινότητας και του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου της Ελλάδας, για την επιμνημόσυνη δέηση για τους δολοφονημένους Ισραηλινούς πολίτες και στρατιώτες. «Όλοι οι Εβραίοι της διασποράς έχουμε δεσμούς με το κράτος του Ισραήλ – συγγενείς, φίλους, παλιούς συμφοιτητές, ξαδέλφια, αδέρφια», λέει στην «Κ» ο **Βίκτωρ Ελιέζερ, γενικός γραμματέας του ΚΙΣΕ**. «Αν ο φασισμός και ο ναζισμός έθεσαν σε αμφισβήτηση το δικαίωμα του Εβραίου να υπάρχει ως ισότιμο άτομο μέσα σε μια κοινωνία, σήμερα έρχονται οι τρομοκράτες της Χαμάς να απονομιμοποιήσουν το δικαίωμα των Εβραίων να έχουν δικό τους ισότιμο κράτος στην κοινωνία των εθνών», σημειώνει.

Βαρύ κλίμα

Το κλίμα μέσα στη Συναγωγή, στην οποία παρευρέθησαν μεταξύ άλλων μελών της κυβέρνησης ο **πρόεδρος της Βουλής Κωνσταντίνος Τασούλας, ο υπουργός Εργασίας Αδωνις Γεωργιάδης και η υπουργός Εσωτερικών Νίκη Κεραμέως, όπως και ο πρέσβης του Ισραήλ στην Ελλάδα Νόαμ Κατς, αλλά και ο πρέσβης των ΗΠΑ στη χώρα μας Τζορτζ Τσουνης**, ήταν βαρύ.

Κατά τη διάρκεια της κατανυκτικής δέησης από τον ραββίνο Γκάμπριελ Νεγρίν, οι παρευρισκόμενοι άκουγαν με απόλυτη ησυχία, ησυχία που έσπαγε μόνο από τους λυγμούς και τα συχνά «αμέν». «Έχω συγγενείς που είναι κάθε μέρα στα καταφύγια, δεν υπήρχε περίπτωση να μην είμαι εδώ», λέει στην «Κ» με δάκρυα στα μάτια η **Αννίτα Τσοπανέλη**. Προς το παρόν ανησυχεί μόνο για εκείνους, αλλά δεν είναι σίγουρη πως η απειλή προς τους Εβραίους θα περιοριστεί στο Ισραήλ. «Ακούμε να γίνονται γιορτές γι' αυτό το μακελειό σε διάφορες ευρωπαϊκές πόλεις και κάθε μέρα ανησυχούμε», συμπληρώνει. Δεν είναι η μόνη που ανησυχεί.

Μια **34χρονη Εβραία**, η οποία δεν ήθελε να ονομαστεί, δηλώνει στην «Κ» πως παρά την αυξημένη ασφάλεια στη Συναγωγή

χθες -στην είσοδο, όπου υπήρχαν ένα περιπολικό και αστυνομικοί, γινόταν έλεγχος των παρευρισκομένων, ενώ υπήρχαν άτομα της ασφάλειας και μέσα στον χώρο- ανησυχούσε. «Κυκλοφόρησαν κάποιες φήμες για το ενδεχόμενο επιθέσεων σε Εβραίους παγκοσμίως και ταράχτηκα, φοβήθηκα λίγο το να μαζευτούμε τόσο πολλοί εδώ -είδα σήμερα και μια οικογένεια Ισραηλινών με κοτσιδάκια στο Σύνταγμα και σκέφτηκα «πού πάνε έτσι;». Πράγματι, πριν ξεκινήσει η τελετή, ο κ. Ελιέζερ αναφέρθηκε στην ασφάλεια. «Με ειδοποιούν ότι θα πρέπει να εκκενώσουμε τους διαδρόμους», είπε.

Αλλά το κυρίαρχο συναίσθημα στη χθεσινή τελετή ήταν αυτό της θλίψης. Κατά τη διάρκεια της δέησης ένας άνδρας έπεσε στην αγκαλιά ενός άλλου και έμεινε εκεί για αρκετά λεπτά, μη μπορώντας να σταματήσει να κλαίει. Δεν ήταν ο μόνος που δυσκολευόταν να συγκρατήσει τα δάκρυά του. Και όσοι είχαν κρατήσει την ψυχραιμία τους κατά τη διάρκεια της δέησης, λύγισαν όσο έπαιζε ένα βίντεο με πλάνα των θυμάτων στο Ισραήλ και εκείνων που ακόμη αγνοούνται, και όταν όλοι μαζί τραγούδησαν το «Τραγούδι της Ειρήνης». Κάποιοι πιάστηκαν αγκαλιά, άλλων τα χέρια ακουμπούσαν αυτά των διπλανών τους, και τότε μπορούσες να καταλάβεις πως αυτοί οι άνθρωποι είναι σε πόλεμο. Σαν χορωδία, ένωσαν τις φωνές τους και τραγούδησαν μαζί τον εθνικό ύμνο του Ισραήλ. Μετά της Ελλάδας.

«Δεν υπάρχουν λόγια να εξηγήσω πώς νιώθουμε, φεύγοντας, τρέχοντας από τη χώρα μας γιατί δεν νιώθουμε ασφαλείς εκεί, αν και αυτή τη στιγμή δεν νιώθουμε πουθενά ασφαλείς ως Εβραίοι», δηλώνει στην «Κ» **η 30χρονη Ντανιέλα**.

Ηρθαν από το Ισραήλ

Πολλοί παρευρισκόμενοι μόλις ήρθαν από το Ισραήλ στην Ελλάδα. Ενας από αυτούς είναι ο **21χρονος Ντάνι**. Ενας άλλος ο **17χρονος Μωυσής**, ο οποίος ήρθε πριν από δύο ημέρες στην Ελλάδα, ενώ η οικογένειά του βρίσκεται ακόμη στο Ισραήλ. «Το βράδυ πριν από την επίθεση ήμασταν έξω με φίλους -ευτυχώς είμαι καλά, τώρα θα βοηθήσω όπως μπορώ», αναφέρει. Μαζί με τη **17χρονη ξαδέλφη του, Μίριαμ**, απλώνουν ένα ένα τα 1.200 κεριά που, μετά τη δέηση, ο κόσμος ανάβει για τη μνήμη των νεκρών του. «Πρόσφατα σκοτώθηκε μια κοπέλα που πηγαίναμε μαζί στην κατασκήνωση, μια άλλη φίλη μου πολεμάει στον στρατό», λέει εκείνη. «Δεν ξέρουμε τι θα επακολουθήσει», λέει η **Ρόζα Ρούσσου**, «υπάρχει μια ανασφάλεια για όλους τους αμάχους, όπου κι αν βρίσκονται». Αυτό που επιθυμεί είναι ασφάλεια για όλους τους αθώους. «Και πάνω από όλα», τονίζει στην «Κ», «να σταματήσει το μίσος».

Πηγή: [ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 13.10.2023](#)